

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 15 τοῦ Μάη 1922

ΑΡΙΘ. 761 (ΦΥΛ. 10)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ: Τὴν ψυχὴ σου, στὸ τάσι τῆς ἀγάπης.
ANDRÉAS LATZKO: Οἱ ἄνθρωποι κατηγοροῦν.

I. I.: Τὸ σεργιάνι.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: Φιλολογικὰ πορτραῖτα: Καβα-
φάκης.

ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ: Τὸ κρῖμα.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ: Ὁρθογραφικά.

L. FRANK: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι καλός.

Μ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ ΑΘΗΝΕΛΗΣ: Ἐπιτύμβιον.

Τ. Ἡ Γόησσα.

ΛΙΑΚΟΣ ΛΙΓΕΡΟΣ: Φλογέρα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ: Νεοελληνικὴ
φιλολογία.— Νέα βιβλία.— Περιοδικά.— Ξένα
περιοδικά.— Χωρὶς γραμματόσημο.

“ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΡΙΜΑΣ, ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ, ΣΤΟ ΤΑΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὴν ψυχὴ σου στὸ τάσι
τῆς ἀγάπης δὲν ἦπια.
Μὲ προσμένουν, γιορτάσι,
τὰ βαριά καρδιοχτύπια.

Σὲ θυμοῦμαι, μπροστά μου
ὀλοζώντανη κ' ἴδια . .
Ὡ θλιμένε ἔρωτά μου,
φέρε στίχους, στολίδια.

*
* *

Τὸ σπίτι σου, λευκάζει
στὴν ἄκρη ὀλόρθη ξέρας,
ποὺ ὁ δρομάκος μὲ βγάζει,
τὸ δελιὶ κάθε μέρας.

Στὴ φωνή σου στενάζει
γλυκὸς ἀχὸς φλογέρας,
καὶ τὴν ὄψη σου ἀγιάζει
ἓνας πόνος πατέρας.

Ἐχεις χάρη καὶ νάζι
σὰ μικρῆς περιστέρας,
μὰ ἡ βοή μ' ἀνταριάζει
τριχυμῖα; ἑξωτέρας.

Τῆς θάλασσας τὸ ἀγιάζει
καὶ ὁ γλαυκὸς γύρω αἰθέρας,
δὲ σβήνουν τὸ μαράζι
καὶ τῆς Ἑγνίας τὸ τέρας.

Στοῦ ὄνειρου τὸ μπουγάζι
λευκὸ πανὶ γαλέρας . .
Γιὰ Κολχίδες μὲ κράζει
νέο χρυσόμαλλο δέρας.

Στὰ μάτια σου σταλάζει
γαλήνη μι' ἄλλης σφαίρας,
καὶ τὸ πάθος δὲ σπάζει
μὲ ὀρμὴ φριχτῆς φοβέρας.

Ἡ ὑπαρξή μου σπαράζει
στὸ θάνατο τῆς μέρας.
Τὴν ἀνάσα μοῦ φράζει
βαρὺς, πνιχτὸς ὁ ἀέρας.

Ὡ ἡ ψυχὴ πῶς σὲ κράζει
στὴ θλίψη τῆς ἐσπέρας,
ὅταν πὰ δὲ χαράζει
τῆς ἐλπίδας ὁ ἀστέρας !

Ὁ χαμὸς δὲ μὲ σκιάζει.
Διψῶ, διψῶ σὰν τέρας
δρολάπι καὶ χαλάζει
καὶ λαχτάρα χιμαίρας.

Στὴ φωνή σου, λαγιάζει
σβηστὸς ἀχὸς φλογέρας,
καὶ τὸ γέλιο σου, ἀγιάζει
ἓνας πόνος πατέρας . .

*
* *